

GENT DEL MASNOU

Butlletí Gent del Masnou 3a època núm. 336, novembre del 2015

PLE DE LLANA

Totes les novetats de temporada en llanes i cotons Katia.
I a més a més et guiarem per fer les teves peces d'hivern.

Tenim moltes idees.

Estem al carrer Barcelona 24 (Camí Ral). Prop de la plaça del Mercat Vell

Tel. 647 751 702

TALLERS MASNOU

Genís Oliveras **MULTIMARCA**

OPEL

RENAULT

SEAT

CITROËN

PEUGEOT

Volkswagen

AUDI

NISSAN

Recollida a domicili i substitució de cotxe gratuït · Manteniment de motocicletes i vehicles clàssics. ITV 100%

Àngel Guimerà, 14, el Masnou (Ocata) Tel. Fax 93 540 31 57 · genis.oliveras@gmail.com

Mobles Vilalta

Pere Grau 12-14. Tel 93 555 18 60

LIQUIDACIÓ PER JUBILACIÓ

Fins a finals d'any o exhaurir existències

Equip de Redacció:

Joan Camps - Joan Casals - Joan Muray - Esteve Pujol

Portada: *Halloween o festa de la carbassa?*

Disseny i muntatge: Taller de publicitat

Publicitat: 93 555 80 06

Imprimeix: Jobagraf

Tiratge: 3.500 exemplars

Paper ecològic de 90 g

Edita: Gent del Masnou
Dipòsit legal B. 29.758-87

GENT DEL MASNOU

Dr. Agell, 9
08320 El Masnou
T. 93 126 82 20
gentdelmasnou@gmail.com
www.gentdelmasnou.cat

L'entitat **Gent del Masnou** no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.
El repartiment d'aquest butlletí als socis es fa amb el suport de l'**Ajuntament de la Vila**.

Editorial

SENSE ATURADOR

En aquest 9 de novembre s'escau el primer aniversari d'aquella festassa democràtica que, en forma de consulta, vam poder viure i exercir a tots els pobles i ciutats de Catalunya, superant tota mena d'entrebancs i travetes formals i amenaces jurídiques, que encara cuegen, per part de l'aparell de l'Estat. Va ser una jornada històrica marcada per la il·lusió col·lectiva que sempre més retindrem en la memòria i en la qual cadascú va poder expressar lliurement la seva voluntat a les urnes.

D'ençà d'aquella memorable contesa, que va revestir caràcter referendari, els esdeveniments s'han anat succeint sense treva per a polítics i societat civil, emparats sempre en la premissa del **dret a decidir**, que és el pal de pal·ler on se sosté tot el procés i que li dona consistència i validesa democràtica.

En el terreny estrictament ciutadà, durant aquests dotze mesos ha destacat amb veu pròpia la mobilització d'un nou 11 de Setembre que va superar totes les previsions, omplint de gom a gom l'avinguda de la Meridiana de Barcelona, com a mostra inequívoca que l'impuls del país cap a la plena sobirania ve donat per la gran força del poble ras aglutinat principalment per les entitats cíviques de l'ANC i Òmnium.

Pel que fa al vessant polític, l'activitat principal ha girat a l'entorn de les eleccions al Parlament de Catalunya del passat 27-S amb la majoria assolida pel bloc independentista configurat per les alternatives **Junts pel Sí** i la **CUP**, que ha significat un gir espectacular en la composició del nou Parlament català, ja constituït, i en les expectatives polítiques que han de materialitzar i fer viable el mandat democràtic recollit a les urnes. Lamentablement, resta pendent encara la investidura del nou President del Govern, principal punt de desacord entre el bloc majoritari.

Just en el moment de tancar l'edició d'aquest Butlletí s'ha fet pública una proposta de resolució adreçada al Parlament de Catalunya per part dels grups polítics abans esmentats, en la qual es demana que sigui presentat per a l'aprovació davant del Ple de Parlament un plec de nou punts en els quals es contemplen les diferents actuacions encaminades a la creació d'un futur Estat Català independent en forma de República.

Déu n'hi do la transcendència d'aquesta proposta, que fuig de les pures elucubracions fetes fins ara i entra de ple en el moll de l'os de la qüestió. Tant de bo que de cara a les darreries d'any tinguem bones notícies.

El President

Sumari

EDITORIAL.....	3
BÚSTIA OBERTA.....	5
TRIAR PER TRIAR: INDEPENDÈNCIA <i>J. Camps</i>	7
MINAS NOVAMENT <i>Joan Maresma Duran</i>	8
20 ANYS DE LA CORAL XABEC <i>Esteve Pujol</i>	9
EL GAT ENS FA FER UN TOMB PEL RAVAL <i>Esteve Pujol</i>	10
PEDALANT PER L'ALTIPLÀ ANDÍ <i>Xavi Tarafa</i>	11
HISTÒRIES DE LA VILA <i>Joan Muray</i>	12
DELS MIDLANS AL MARESME <i>Judith Willis</i>	14
LA PUNTA DE LA LLENGUA (70) <i>Esteve Pujol</i>	15
REFERENT A LA PORTADA.....	16
GENE KELLY <i>J. Condeminas</i>	17
GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT <i>Carles Maristany</i>	18
TEATRE CAPITAL <i>Rosa M. Isart</i>	18
DITES POPULARS (23) <i>Albert Vidal</i>	19
SOM <i>Oriol Lugo</i>	19
ANECDOTARI MASNOVÍ <i>Joan Maresma Pujadas</i>	20
PARLEM DE LLIBRES <i>Pere Martí Bertran</i>	21
ARRAN DE SÒL <i>Pledebut</i>	22
LA CUINA DE L'ANTÒNIA <i>El Cullerot</i>	22
GENT DEL MASNOU INFORMA.....	23

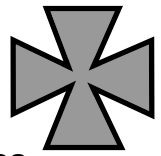
"DIUMENGE
AMB LLETRES"
GRUP RAUXA DE GENT
DEL MASNOU
VETLLADA ARTÍSTICA,
LITERÀRIA, MUSICAL.
DIUMENGE 29 DE NOVENBRE
A LES 7 DE LA TARDA
ENTRADA GRATUÏTA

24 hores al seu servei

FARMÀCIA DE GUÀRDIA

La farmàcia de guàrdia serà oberta 24 hores seguides.

De les 9.30 del matí a les 9.30 de l'endemà.

-- Novembre 2015 --

1	diumenge	Dominguez	Tots Sants	29	diumenge	Fàbregas
2	dilluns	Ocata		30	dilluns	Dominguez
3	dimarts	Riera				
4	dimecres	Fàbregas				
5	dijous	Viayna				
6	divendres	Dominguez				
7	dissabte	Aymar				
8	diumenge	Aymar				
9	dilluns	Riera				
10	dimarts	Fàbregas				
11	dimecres	Viayna				
12	dijous	Dominguez				
13	divendres	Aymar				
14	dissabte	Ocata				
15	diumenge	Ocata				
16	dilluns	Fàbregas				
17	dimarts	Viayna				
18	dimecres	Dominguez				
19	dijous	Aymar				
20	divendres	Ocata				
21	dissabte	Riera				
22	diumenge	Riera				
23	dilluns	Viayna				
24	dimarts	Dominguez				
25	dimecres	Aymar				
26	dijous	Ocata				
27	divendres	Riera				
28	dissabte	Fàbregas				

-- Desembre 2015 --

1	dimarts	Aymar
2	dimecres	Ocata
3	dijous	Riera
4	divendres	Fàbregas
5	dissabte	Viayna
6	diumenge	Viayna
7	dilluns	Aymar
8	dimarts	Aymar
9	dimecres	Riera
10	dijous	Fàbregas
11	divendres	Viayna
12	dissabte	Dominguez
13	diumenge	Dominguez
14	dilluns	Ocata
15	dimarts	Riera
16	dimecres	Fàbregas
17	dijous	Viayna
18	divendres	Dominguez
19	dissabte	Aymar

Horaris de les farmàcies del Masnou

	De dilluns a divendres	Dissabte
Aymar (Maricel) Almeria, 14 · 93 555 03 81	9.15 - 21	9.15 - 14
Domínguez (Est. Masnou) Enamorats, 2 · 93 555 59 36	8 - 20.30	9 - 13.30
Fàbregas Navarra, 68 · 93 555 19 79	9 - 13 i 16.30 - 20	9.30 - 13
Ocata JFKennedy, 5 · 93 555 33 08	9 - 20.30	9 - 20.30
Riera (Club nàutic) J.Llimona, 22 · 93 555 08 55	9 - 20.30	9 - 20.30
Viayna C Prat de la Riba, 23 · 93 555 04 03	9 - 20.30	9 - 14

b o c r o c r e f a n t à s t i c a n o ú s t r i a o b e r t a

Les cartes de la Bústia Oberta **cal** que portin: nom, cognoms, adreça, núm. del DNI i signatura de l'autor i **es publicaran** amb el **nom** i **cognoms** de l'autor o **inicials**. En **cap cas** no es publicaran cartes amb pseudònim. L'extensió **no excedirà de 1.500 caràcters, espais inclosos**; en cas contrari, la Redacció podrà abreviar-les o rebutjar-ne la publicació. Gent del Masnou **no es fa responsable** del contingut de les cartes. Seleccionarà les que siguin d'interès general i no mandrà correspondència amb els seus autors.

AGRAÏMENTS CURSA INTERNACIONAL IRONMAN

Moltes gràcies a l'Ajuntament del Masnou en les persones del Jordi Matas i Neus Tallada, als voluntaris del punt d'hidratació i animació, a les metgesses Antònia Segura i Roser Garcia, bones esportistes i millors professionals, al grup musical Project 19, que es van quedar sense veu, al grup de Diables i Tabalers i a tots als qui, amb la vostra escalfor i dedicació, ens vàreu fer gaudir, el passat dia 4 d'octubre, de la cursa internacional Ironman, en l'apartat de ciclisme, del seu pas pel nostre poble. Ep!, em deixava els fotògrafs: Marta, Raimon i Edgar).

Moltes gràcies!

Jordi Pérez

Director d'Ironman

Enric Mudarra

President de Serra Marina

VALLMORA REALITAT INCOMPLETA

A propòsit del molt esperat i més desitjat Parc de Vallmora del Masnou des de fa uns trenta anys; més o menys des que es van començar a edificar les "Casertes dels Músics", ja s'havia de construir, segons un projecte que hi havia aleshores i que ens van vendre els promotors de la urbanització com una reali-

tat imminent. Ara bé, tres dècades després tot just comença a prendre tímida forma, tot i haver perdut, pel camí, bona part de l'espai inicial, amb els pisos –i cases– de Can Jordana. Doncs bé, segons que sembla per com van les obres en aquests moments, ara resulta que tampoc no serà una realitat completa el Parc de Vallmora; ja que el vial del Torrent Vallmora per on podran circular els vehicles i eliminar les torrentades els dies de pluja, sols ha guanyat dos carrers travessers del recorregut que tenia fins abans de començar les obres de la "Primera Fase". O sigui, s'han passat cinc mesos rebaixant i traient camionades de terres; fent i desfent rampes i més rampes per accedir a les diferents feixes resultants en què consistirà l'esperat Parc; i quan per fi es decideixen a urbanitzar el Torrent –amb un nou recollidor, extern, d'aigües pluvials i tot–, aquest el situen dos carrers més amunt –uns cent metres d'on era fins al dia del començament de les obres. I hom es pregunta amb certa raó: ¿Si ara han trigat un piló d'anys per materialitzar la urbanització d'una petita part, més, del sempre conflictiu Torrent –almenys per als veïns dels "Músics"–, ¿quants en pensen fer-nos esperar per finalit-

zar els problemes, amb la urbanització –arribant fins a l'escola Rosa Sensat–, dels cent metres restants? Ja que pel que s'aprecia, a dia d'avui, el gir que estan construint cap a un dels carrers més estrets de la urbanització, sembla tenir aspecte de definitiu, ja que la vorera pren un radi que en l'actuació anterior –dos carrers més avall– no hi era, pel concepte de provisionalitat. ¿Ja s'han preocupat els nostres regidors d'informar, puntualment i personal, d'aquestes importants modificacions i carències, els veïns afectats? Molt em temo que no. I *El Masnou Viu* no n'ha parlat tampoc. ¿És per causa d'un problema d'escurçament del pressupost o de despeses imprevistes en l'actuació prèvia de rebaixament de terres? Sigui quin en sigui el motiu, la realitat és que el resultat serà un altre nyap més a la nostra Vila; i, pel que es dedueix, l'hauré de seguir patint anys i més anys. Tot i que la prioritat

actual hauria de ser urbanitzar el Torrent Vallmora en la seva totalitat, com a mínim fins al carrer Isaac Albéniz. Qualsevol altra solució esdevindrà un mal sargit, i podria ser un greu insult a la intel·ligència dels soferts veïns afectats, si es confirmessin els aparents fets i carències exposats en el present escrit, senyor President.

Àngel Zamora Garcia

PASSEIG DE MAR

Al passeig de Mar hi falten papereres i les poques que hi ha estan trencades. Això fa que l'aspecte d'aquest espai tan concorregut es vegi deixat i brut. A aquest descencert hi podem sumar que els ocells que viuen a les palmeres ajuden que els dàtils caiguin a terra. La gran quantitat de persones que els trepitja fan que quedi tot tacat. No és difícil concloure, doncs, que l'equip de neteja és clarament insuficient.

Montserrat Valdeperas Roig

CONFERÈNCIA PROJECCIÓ

Diumenge 22 de novembre a les
6 de la tarda a la sala d'actes

*Pedalant per
l'altiplà andí*

Projecció comentada d'un viatge
amb bicicleta i a peu a càrrec del
masnoví Xavi Tarafa

Pastisseria Degustació Granja

Matalí

El Masnou: Prat de la Riba, 4 · T. 93 555 04 60

PASTISSERIA · CONFITERIA

La Moreneta

Itàlia, 31 · Tel. 93 555 35 64 · El Masnou

API

Finques Puig sl

Compravenda - Administració - ASS. jurídica

Mossèn Jacint Verdaguer, 14 · El Masnou
Tels. 93 555 10 60 / 17 61 · Fax 93 555 28 90
www.finqespuig.net · info@finquespuig.net

FINQUES MESLLOC

LLIGOÑA CAYETANO

T/ 93.555.69.03

www.meslloc.com

Sant Miquel, 23 - 08320 el Masnou -

escola de música

Emma Calvo

T'agrada cantar?

T'agrada el gospel?

C/Parlament de Catalunya 28, el Masnou
93 540 86 96 · 630 16 33 26

Pere Alabau

Obres i Reformes

Instal·lacions i reparacions

Aigua, llum, gas.

Especialitat en cuines i
cambres de bany

629 773 331

pere-alabau@hotmail.com

www.perealabaureformes.com

**Colla de Diablers
del Masnou**

Dissabte 14 de novembre a les 7 de la tarda
a la segona planta de Can Malet

Assemblea General de la Colla de Diablers del Masnou

Renovació de la junta diabòlica

TRIAR PER TRIAR: INDEPENDÈNCIA

Joan Camps i Ortiz

Els qui vam viure la postguerra sabem quant pot aguantar un poble ocupat, on els vencedors van apaivagar el ressentiment i el dol propi dels seus morts en la guerra civil amb la revenja indiscriminada i sense pietat del general Franco, que armat del poder plenipotenciari de cabdill va estar quaranta anys legislant, jutjant i executant amb mà de ferro al seu antull fins deixar-nos l'actual monarquia lligada i relligada. Així va néixer el *partido único*: la **Falange Española Tradicionalista y de las Juntas de Ofensiva Nacional-Sindicalista**, que aglutinava el **Frente de Juventudes**, el **Sindicato Español Universitario**, la **Sección Femenina** i la **Organización Sindical Española**; aquesta última obligava empresaris i treballadors a afiliar-s'hi.

Enmig de l'amnèsia col·lectiva cal fer memòria als desmemoriats, dels quals podem justificar els joves nats amb la flor el cul de la prosperitat perquè de la missa no en saben la meitat. També són excusables els més vells endinsats en la senilitat o patint l'Alzheimer precoç, tan sovint implacable. Però alerta de l'oblit interessat de les nombroses sagues familiars que van establir-se a casa nostra descendents directes de la capçalera d'honor que va obrir pas als tancs, que en el 1939, *prietas las filas* van entrar per la Diagonal de Barcelona i del seguici galopant que ja no va parar de *adictos al régimen*, la llau de funcionaris imposats per la dictadura procedents de la zona nacional per ocupar els llocs de feina dels *rojos* depurats. Comptem-los tots, no passem per alt els botiflers de la "quinta columna", àvids d'ocupar notaries, alcaldies, càrrecs falangistes i sindicals, regentar estancs o administracions de loteria, tots aposentats com a vencedors rebent les prerrogatives que atorgava el franquisme feixista als seus acòlits; entre els més aprofitats, també el clergat catòlic, que passejava Franco *bajo palio*, confortant-li la cambra nupcial amb el braç incorrupte de *Santa Teresa de Jesús*.

Amb tants antecedents rovellats a la memòria col·lectiva ningú no podia preveure les coses que han passat des del 10 de juliol del 2010, quan encara els governs catalans pidolaires ens conformaven lliurant tot el peix pescat, vull dir la totalitat del nostre producte interior net, i toleraven que la repartidora del govern espanyol ens acontentés omplint-nos el cove només amb la morralla. Haurem de donar les gràcies a la llei electoral que ha permès que la corrupció dels governs majoritaris espanyols: com el PSOE de Felipe González amb Carmen Salanueva saquejant des del BOE, dels germans Guerra amb els seus "cafetitos", de les comissions de l'AVE Madrid-Sevilla, de Filesa, Malesa y Time-Export..., que ostentant el poder van fer que la corrupció del partit en l'oposició semblés insignificant regalant la majoria absoluta al PP, que ha estat col·laborador necessari en l'escàndol d'Iñaki Urdangarín, cunyat del rei, implicats en casos tan sonats com Púdica, Caja Madrid, Barcenas i Gürtel.

Quina sort hem tingut els catalans que Aznar nomenés Rajoy el seu successor, insuperable fent el don Tancredo, però mal titella a la vegada si Aznar esperava manipular-lo amb l'ombra allargada de la **Fundación para el Análisis y los Estudios Sociales** d'actuacions estel·lars com les del ministre Wert, una aportació d'activisme impagable de la FAES a favor de la independència.

És hora dels agraïments al Tribunal

Constitucional, amb tantes presses ara, per haver tardat quatre anys fins atendre el recurs d'inconstitucionalitat complaent al PP que l'havia presentat i també als desitjos del PSOE d'Alfonso Guerra, aleshores president de la **Comisión Constitucional del Congreso**, gaudint-se d'haver passat el ribot a l'Estatut Català igual que ho fan els fusters.

És que si no hagués passat tot el que ha passat des del 10J del 2010, avui no seríem on som: per primera vegada assolint un nou ventall parlamentari amb majoria independentista, que, en aritmètica elemental, conté *de facto* la potencialitat d'una majoria absoluta a favor del dret a decidir. D'aquí ve la greu preocupació dels constitucionalismes on el PP i el PSOE s'havien acomodat a repartir-se el pastís amb la impunitat dels sistema pervers que els ho permetia tot, fins i tot menysprear els catalans fins arribar a perdre la credibilitat i els vots de molts dels seus fidels acòlits d'aquí, que ara veuen amb bons ulls l'independentisme, ja que l'escenari alternatiu que ells ofereixen s'assembla massa al franquisme. D'aquelles pols ens ve aquest llot; veurem de què són encara capaços si no aconseguïem afeblir Mas fins apartar-lo del liderat indiscutible que s'ha guanyat en l'escenari polític. Probablement aquesta vegada els tancs no ens els enviaran; però, si quedant-se cecs ens poden deixar bornis, tinguem per segur que s'hi deixaran si cal tots dos ulls amb les pestanyes i tot.

Minas novament

Joan Maresma Duran

Brasil és un país de dimensions continentals. I moure's per aquí és complicat ja que alguns vols duren moltes hores. Per aquest motiu –aquest any que hem tingut la sort de no parar; aneu a saber fins quan durarà– hem anat diferents vegades a *Minas Gerais*, estat veí del de *Rio de Janeiro*. Hem de pensar, no obstant, que aquest estat té una extensió com la de la Península Ibèrica...

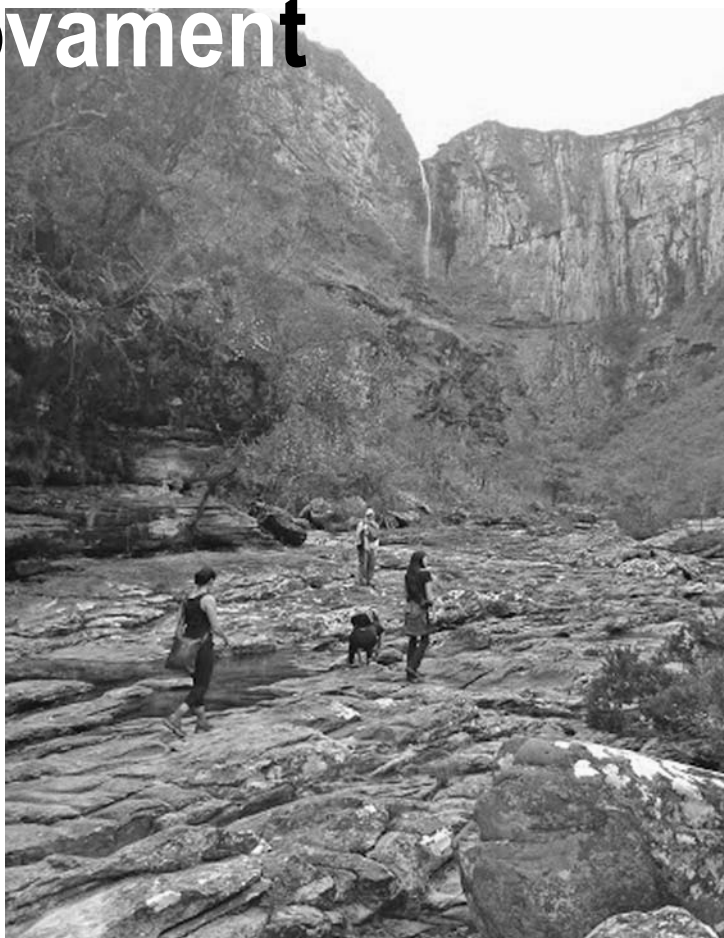
Pel juliol vam estar a *Conceição do Mato Dentro*, una petita ciutat situada a uns 170 km de la capital de *Minas Gerais*, *Belo Horizonte*. S'hi pot arribar per la bonica carretera MG-10, que passa vorejant el parc natural de la *Serra do Cipó*.

A principi del segle XVIII, amb la descoberta de les mines en aquest estat –el nom de l'estat vol dir *Mines Gerais*, literalment– uns “bandeirantes” –el nom que tenien els aventurers que s'endinsaven terra endins– van travessar muntanyes escarpades, sortejar rius cabalosos i fugir dels indis per arribar finalment a aquest lloc on van trobar or en abundància. Naixia la pedania de *Conceição* el 1702...

Les mines encara són explotades aquí. Ara la riquesa del subsòl és el ferro. La companyia minera *Anglo American* es va establir a principi del segle XXI i, a part de llocs de treball i inversions –diu la premsa oficial–, ha portat també diferents problemes a la població: cotaminació d'alguns aqüífers, terres apropiades sense haver-les pagades, drogues i prostitució. És l'altra cara de l'anomenat progrés que ningú no vol veure... Afortunadament, no vam veure gaire de tot això. Sí que ho vam escoltar de diferents veïns i del propietari de la *pousada* on ens vam estar. Els turistes no volen saber de les preocupacions autòctones...

En aquest racó de *Minas Gerais* és possible admirar la natura que, amb els seus encants i misteris, atrau visitants –afortunadament són pocs– de tot arreu.

Després de caminar una hora seguint

un riu d'aigua de color de caramel, s'arriba a la *Cachoeira do Tabuleiro*, la cascada més alta de *Minas* i la tercera més alta de *Brasil*. Són 273 metres d'alçada en una paret de múltiples colors que acaba en un llac de més de vint metres de profunditat enmig de jardins naturals amb alguna orquídia i bromèlia.

Un altre paratge natural és la *Cachoeira Rabo de Cavalo*, una cascada de 150 metres d'alçada dividida en tres salts. El principal colpeja en una pedra a l'inici de la caiguda i la força del vent el transforma en un element semblant a la cua d'un cavall en moviment. La cascada forma un gran pou de profunditat, diuen, desconeguda d'aigües fosques, netes i gelades que és possible creuar nedant fins arribar a sota de la cascada.

Dos llocs realment espectaculars i d'accés relativament fàcil a peu, però que es troben al final de carreteres de

terra no sempre en bon estat i allunyades de la civilització. Això té l'avantatge de veure-hi poques ànimes.

L'inconvenient de *Minas* és la seva gastronomia. La reconeguda “comida mineira” és famosa pels plats farts i pels ingredients del medi rural. I aquí vam menjar uns *torresmos* –en català es diu rosta; no ho sabia– que em van semblar exquisits, deliciosos i per llepar-se els dits. A *Minas* un es converteix en un golafre...

VINT ANYS DE CORAL I CAP A MONTSERRAT

Esteve Pujol i Pons

En diverses cròniques entorn de les actuacions de la Coral Xabec faig esment de la celebració del vintè aniversari que escau enguany. Una de les cantades que ens ha fet molta il·lusió ha estat la del migdia del propassat 24 d'octubre a la Basílica de Santa Maria de Montserrat. Era tot un goig de poder cantar a Montserrat, de debò; oi que no és gaire difícil de creure-ho?

Era una *ofrena coral* en un santuari tan emblemàtic com el de la Moreneta. Ja constitueix una bella tradició que conjunts corals catalans i d'arreu del món pugin a la Muntanya Santa en ocasió d'alguna efemèrides assenyalada i memorable. Per a nosaltres, és clar, era un esdeveniment únic, molt significatiu.

Les peces escollides –calia que fossin de música sagrada en atenció al lloc– van ser el cant maríà *Tota pulchra es*, basat en el Càntic dels Càntics bíblic, –amb música de Charles Gounod– de la col·lecció de Set Motets, i el *Cantique de Jean Racine* –text de Jean Racine sobre un himne del breviar romà i amb música de Gabriel Fauré–; dos cants tan delicats com abrandats ensems.

La batuta en mans de la Montserrat Llagostera i l'orgue als dits de la Bàrbara Llacay.

Dels cantaires i acompanyants, alguns s'hi quedarien fins a l'endemà; uns hi pujarien amb el cremallera, uns

altres amb autocar. A les dotze ens aplegaríem als pòrtics de la basílica i cap a tres quarts d'una cantaríem.

Després de la missa conventual, doncs, vam ofrenar el nostre art a la gentada que omplia l'església montserratina; i després de la Salve i el Virolai el *Cor King's College* de Wimbledon, d'Anglaterra, també va fer la seva ofrena coral; era un gran cor, format per nens, joves i alguns adults; memorable la impecable execució de la *Salve Regina* gregoriana per un grup de solistes adolescents.

En Joan Casals, president de Gent del Masnou, i la cantaire Assumpta Inglada durant la missa conventual van oferir al monestir un exemplar del llibre *El Masnou Blauverd* i la repro-

ducció en ceràmica d'una copa romana trobada en les excavacions de Cal Ros de les Cabres que l'Ajuntament masnoví ens havia facilitat per a aquest esdeveniment; hi resten com a testimonis físics d'aquesta cantada; la música i la joia romanen als nostres cors.

Com que la festa és la festa i som ànima i cos, un dinar de germanor al Restaurant Montserrat va completar la jornada. Bon humor, companyonia i satisfacció d'una mica de feina ben feta... els nervis ja havien passat.

En guardarem un bon record... i encara ens queden altres cantades per donar més relleu als vint anys de cantar junts. Ja us les farem saber.

CAMPIONAT NADAL 2014 DÒMINO PER PARELLES.

Tot el dissabte 19 de desembre. Matí, a les 10. Tarda, a les 5.

Casal d'Ocata (Cal Ros). Inscripcions fins al 15 de desembre, a Gent del Masnou, Dr. Agell, 9, de 6 a 8 de la tarda. Preu d'inscripció: **10 €/persona**

Premi a les 3 primeres parelles classificades, i a la tancada més gran. Els premis no són acumulables.

Sistema suís. Reglament de la Federació Catalana de Dòmino Barcino.

Organitza: Dòmino Masnou. L'Organització es reserva el dret de suspendre o modificar les bases i terminis per causa de força major.

www.gm.recreativa@ya.com

EL GAT ENS FA FER UN TOMB PEL RAVAL

Esteve Pujol i Pons

Qualificació: Excel·lent alt, però molt alt, molt alt!

El GAT, sota el mestratge més que efectiu de la Montserrat Condeminas, continua escalant cotes cada vegada més i més altes.

En els dos caps de setmana de la primera quinzena d'octubre vam gaudir a Ca n'Humet de *VIVIM AL RAVAL*, un musical de Robert Lopez, Jeff Marx i Jeff Wuitty. Ha vingut de Broadway al Masnou. L'acció s'ha revestit de barcelonisme, sense perdre les essències novaioqueses, en una traducció i adaptació de David Solé; també la direcció musical anava al seu càrrec. El barri multiètnic del Raval dona peu a uns missatges plètòrics d'humanitat, d'esperança, de valentia, de convivència, malgrat tot i malgrat tothom. El text, per exemple, de *Hi ha només un pas* és tota una lliçó lírica entorn de les relacions humanes més fondes. Diguem que és un musical i més que un musical; és un aprofundiment amè en els àmbits més genuïns de la vida. ¿És que tot ésser humà no persegueix l'assoliment d'un propòsit que doni sentit a la vida pròpia? ¿És que tot ésser humà no necessita algú que el valori, l'estimi, amb qui compartir cos i ànima? ¿Versió musical –segle XXI– d'*El gran teatro del mundo*, de Calderón?

Aquest cronista només en pot fer elogis; segur que tots els qui van assistir a les representacions hi estaran d'acord. El musical compta amb l'al·licient afegit de barrejar actors de carn i ossos amb ninots, tan protagonistes com els mateixos actors. Fins i tot es dona el fenomen que arriba un moment tan feliç, tan màgic, que l'espectador oblidia els actors que mouen els titelles i s'identifica amb els sentiments i peripècies vitals dels ninots; ja no són el Roger ni la Montserrat ni l'Arnau ni el Josep ni el Bernat ni el Mario ni el Xavier ni la Clara ni la Gemma... sinó Princeton, Kate Monstre, Rod, Nicky, Trekkie Monstre, Osset Malaidea, Lucy El Pendó... És el sùmmum a què podien aspirar els components del GAT i ho han aconseguit. Vull remarcar l'adequació magistral de

la paraula del actors amb les gesticulacions bucals i corporals dels ninots; tota una filigrana d'energia, de tendresa, de violència, de tristesa o de seducció. No eren pas ninots, no; eren persones!

La feinada de la Rosa Bosch, la Montserrat Condeminas i el Roger Piferrer en la construcció dels ninots són de les que fan època. En escena n'hi ha un màxim de vuit; però per a

aquesta quantitat, a primera vista tan minsa, van haver d'elaborar –agafeu-vos– vint-i-sis ninots ja que calia tenir-los amb els diferents vestuaris adequats a cada situació i també per als assajos.

L'escenografia, imaginativa i sòbria com sempre; hurra per als escenògrafs! Aquells llits verticals eren pura delícia. Un secret: per primera vegada vam aconseguir de veure el discret i eficaç Jordi March en plena acció teatral... i amb els llums encesos; que sigui un reconeixement simbòlic a tots els qui no surten a saludar.

Caldria esmentar un per un els actors principals –dispenseu-me Oriol, Marta, Paco–, però seria molt injust de no fer-ho també amb els secundaris –n'hi havia de secundaris?– i arribaríem gairebé a la trentena. Val més que l'elogi sigui col·lectiu. I ¿quin millor elogi que demanar-los que continuïn amb l'empenta, la il·lusió i els resultats exitosos com en els dels darrers musicals? Ja veieu, Montserrat i David, que se us gira més feina.

Enhorabona, GAT, i en volem més!

PEDALANT PER L'ALTIPLÀ ANDÍ

Xavi Tarafa

Els peus a terra, les mans al manillar i la bicicleta esquitxada de cristalls (ens ho esperàvem trobar sec a aquestes alçades de l'any). Tinc els peus humits i fa fred, però estem tots tres embadalits. Per davant nostre només l'horitzó. Un desert blanc, de sal, i per damunt no res, el cel. Som al salar de Coipasa, Bolívia. Si aquest és el salar petit, com deu ser el salar d'Uyuni? En Pito ho diu un cop més: "Viatge cinco Jotas".

Fa vuit dies que vam començar a pedalar a Curahuara de Carangas sota una fina nevada. Des d'aleshores, una setmana plena d'aventures i anècdotes. Arribem a Coipasa amb la bicicleta del Manel que no li canvia els plats i amb ell convertit en pastor evangelista per obra i gràcia d'en Pito. Pel camí voregem el volcà Sajama (6542m) i en Manel recorda l'ascensió que en va fer el 1988; creuem la frontera amb Xile per un coll a més de 4600m d'alçada el mateix dia que acabem posant les bicis en una furgoneta en no poder pedalar per una tempesta de vent i sorra amb ràfegues de vents a més de 100km/h; i també descobrim paisatges. Grans espais, *pura pampa*. Volcans: fumejants, com el Guallatire, o adormits, com els bessons Payachatas (Parinacota -6348m-, Pomerape -6282m-); *bofedales*, aiguamolls de l'altiplà andí pasturats per ramats de llames i alpaques; i el salar de Surire, ple de vicunyes salvatges i amb aigües termals que contrasten amb la temperatura exterior per sota dels zero graus.

Encarem l'horitzó i continuem pedalant. Dos dies després entrarem al salar d'Uyuni, el salar més gran del món, amb 10500km² de superfície, i principal

reserva mundial de liti. Després de navegar 70 quilòmetres sobre la sal arribem a la seva illa més famosa, Inka Huasi. Arriba el vespre i l'illa es despoïa de turistes. Quedem nosaltres tres; alguns treballadors; l'Alfredo, l'habitant originari de l'illa; la Julia i el Laurent, una parella francesa que vénen en bici des de Bogotà i pensen arribar a Ushuaia... i els cactus, tots els immensos cactus de l'illa. L'endemà, amb la Julia i el Laurent, encarem cap al sud. La sortida del salar és dramàtica. Altre cop vent i sorra. Avui el tenim de cara o lateral... a punt estem d'anar per terra més d'un cop. Ens aturem a Colcha-K. Última parada abans d'endinsar-nos a la *ruta de las lagunas*, coneguda entre els cicloturistes per la seva extrema duresa. La *ruta de las lagunas* no defrauda. Té tota la duresa que ens esperàvem: *Calamina*, les odioses ondulacions a la pista creades pels 4x4; bancs de sorra on és impossible pedalar; vent; ports de muntanya de fins a 4930m; i nits a la tenda amb temperatures exteriors que ronden els -15°C. Hi ha dies que, en pla, en una hora només avancem 8 km. Però també és la ruta dels guies que aturen els seus 4x4 per donar-nos alguna cosa de menjar, dels gestors de l'*hotel del desierto* (habitació doble 150\$), que ens permeten dormir per 13\$ a les habitacions per a xofers i que ens acaben convidant al bufet lliure de l'esmorzar; o dels soldats que ens permeten dormir a l'aquartermament de Chungará. Però sobretot és la ruta amb els seus llacs i paisatges. Els llacs amb els flamencs passejant-se sobre les aigües glaçades; el desert i les dunes que envolten les formacions rocoses de l'

bol de piedra i els camps de *fumeroles* i *guèisers de Sol de Mañana*, a 4850m. Arribats a Polques ens acomiadem de la Julia i el Laurent. Ells continuen cap a Xile i nosaltres virem cap a Quetena Chico. És hora de renúncies. La *calamina* ha passat factura. En Manel i jo duem una alforja trencada i, en Pito, se li ha trencat una soldadura del portaequipatge. *Santa brida que estàs a l'alforja!* Pujar, com preteníem, la pista de l'Uturuncu (fins als 5860m) en les condicions de vent, fred i estat de la pista, es preveu impossible. Continuar cap a Uyuni per San Antonio de Lipez, amb les seves pistes i les nostres bicis *tocades*, tres ports de muntanya a més de 4700m i els cartutxos de gas consumint-se més ràpid del previst, massa arriscat. Som conservadors i tornem per Alota; però, abans no arribar a Uyuni, encara tindrem una darrera experiència: dues festes majors de poblacions andines.

Un dia després arribem a la població d'Uyuni i ens és impossible de continuar cap a Potosí com teníem previst. Hi ha un *bloqueo cívico*. Canvi de plans, bici a l'autobús i cap al Titicaca. Passarem els darrers dos dies fent senderisme per l'Illa del Sol, al mig del llac. De tornada a La Paz, establiré camp base a casa d'un masnoví, en Lluís Basterio, antic cap del Foc Nou, i em trobaré amb dos amics de Vilassar. El quatre d'agost, mentre en Manel i en Pito volen de tornada a casa, surto amb el Dani i la Maria a pujar el Huayna Potosí (6088m). Encara que també a Bolívia, és un altre viatge. Com el pedalar, també serà viatge *cinco Jotas*, però ja és una altra història.

Històries de la vila

Joan Muray

EL CAPITÀ JOAN MARISTANY I GALCERAN “Tara” –PRÒFUG DURANT QUASI 50 ANYS–

D'aquest capità masnoví, pirata i negrer, n'he parlat un munt de vegades, però sempre basant-me en documentació del seu temps, o sigui antiga, però sempre hi havia un buit, que per més que es busqués no es podia omplir.

Aquest buit representava no un o uns pocs anys, sinó més de quaranta, per ser exactes quaranta-set anys (47), els que van del 1863 fins al 1910.

Ara, al nostre temps, sembla ser que no hi ha secrets, que tot se sap i, a més, corre com la pólvora. Em refereixo a Internet i el munt de connexions que tenen les dites xarxes socials. Per aquest mitjà he pogut descobrir què fou del terrible capità, on va viure, amb qui es va casar, quants fills va tenir, etc. I a més, les esmentades xarxes també han informat que encara n'hi ha descendència.

Ara, però, abans d'endinsar-nos en tots els nous descobriments, faré un xic d'història, resumida, per als qui ho no en sabien res, o per refrescar la memòria dels qui, pels més de vint-i-dos anys que es va publicar el “primer” capítol d'aquesta trista història, ja no se'n recorden gaire.

Ho faré a tall de fitxa:

- JOAN MARISTANY i GALCERAN. El Masnou 1832-1914

- Capità de la corbeta ROSA Y CARMEN.

- Del qual no se sap quina fesomia tenia. Només hi ha la descripció d'un document oficial que diu: *ERA UN OGRO, TUERTO Y ARMADO HASTA LOS DIENTES!*

- El 23 DE DISEMBRE DEL 1862 arribava a RAPA NUI (Illa de Pasqua) comandant una flota de vuit vaixells esclavistes.

- Hi fa una ràtzia i se'n duu més de MIL (1000) dels seus habitants per vendre'ls com a ESCLAUS a les plantacions guaneres del Perú.

Mapa d'Argentina, on es pot veure el riu Paranà i la ciutat de Rosario.

- Molts moriren de malalties, per ells desconegudes, i d'uns quants que retornaren, encara hi aportaren aquestes malalties.

- El 1877 només quedaven a l'illa 111 HABITANTS, dels quals descendeixen els actual Rapa Nui.

- El 1888 Rapa Nui fou incorporada a la República de Xile de manera fraudulenta.

- D'aleshores i fins al 1966 es convertí en una explotació ramadera, i els

seus habitants en règim de SEMIES-CLAVATGE.

I ara sí, anem a veure què va passar en els quaranta-set anys que el capità Maristany “Tara” estigué en parador desconegut.

Veurem també com s'ha pogut saber i per quins mitjans. A voltes, passen els anys i sembla que tot ja s'ha oblidat, però de sobte, i per un fet curiós, es desfà l'embolic i surt el fil tot seguit.

En aquest cas, el període desconegut es va saber, com ja he dit, mercès a les noves tecnologies i a la curiositat d'una persona per saber dels seus ancestres, concretament el seu descendent actual. Per no causar cap molèstia a aquesta persona, que no té cap culpa del que féu el seu avantpassat, l'anomenaré només el besnét, que segurament és el que és.

Doncs bé, el besnét un dia va voler saber d'on provenia el seu cognom, va cercar un web sobre genealogia, la qual està ubicada als EUA, i allà li va sortir tot, el bo i el dolent, i així, allora que descobria la provenença del cognom Maristany, i furgant més a la xarxa, va trobar la trista història del seu besavi.

Les noves dades i dates que sabem són les següents:

Una vista del Masnou de començament del segle xx, al sector del torrent Umbert, on va viure i morir el capità Maristany “Tara”.

Vista actual de la ciutat de Rosario des del riu Paranà

- Que la dona, Guadalupe, es deia de cognom Orrego.
- Que havia nascut a Xile.
- Que amb el capità va tenir tres fills.
- Que ella va morir l'any 1911 a Rosario, República Argentina.
- Que el fill gran, Josep, va néixer a Rosario (Argentina) el 1872.
- Que hi va morir l'any 1951.
- Que la filla, Elvira, també va néixer en aquesta ciutat el 1873.
- Que hi va morir el 1966.
- I que van tenir un tercer fill, Joan, que va morir petit o jove.
- Que, en aquesta ciutat de l'interior d'Argentina, encara hi viuen uns quants dels seus descendents.

Ara analitzaré aquestes dades i dates per fer més entenedor per què i com el negrer va estar durant quasi cinquanta anys sense cap constància documental.

El fet, tristament famós, va ocórrer l'any 1862; i el 1863, en tornar al port del Callao, al Perú, amb un nou carregament d'esclaus, es va trobar que allà ja hi havia arribat la prohibició del tràfic d'esclaus, i va haver de fugir de les autoritats judicials, que ja l'esperaven per jutjar-lo. Com ja sabeu, va poder escapolar-se'n mercès a l'ajut que rebé d'uns vaixells de l'Armada Espanyola que hi havia al port.

Per tant, des d'aquell 1863, no se'n va tenir cap constància, ni verbal ni documental, fins al 1910 al Cens del Masnou, on constava com a veí, vivint

a casa de la seva germana Francesca (anomenada *la Terrible*) i del marit d'aquesta, un altre capità masnoví, així com d'una minyona.

No se sap quants anys va arribar abans d'aquest cens, ja que en als anteriors, de 1904, 1899, 1894, 1890, etc. no hi era en cap. El que sí se sap és que encara hi estaria quatre anys

més, fins al 1914, quan hi va morir. Ara, però, també per aquesta recerca genealògica del seu descendent, hem pogut saber que, com a mínim els anys 1872 i 1873, vivia a Rosario (Argentina).

Que la seva dona, de la qual tampoc se sabia el cognom Orrego, hi va seguir vivint fins a l'any 1911, quan hi va morir; i que els fills, néts, besnéts, etc. hi continuen vivint.

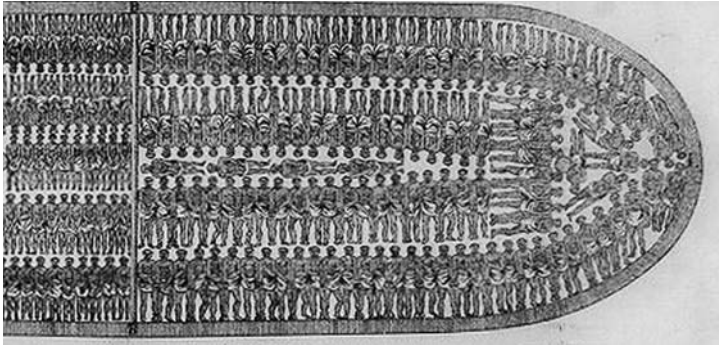
Per tant, es pot deduir que, del 1863 fins al 1910, els quaranta-set anys esmentats, ningú no sabia on parava. Hem de pensar que aleshores, si hom anava a viure en un indret i no feia cap cosa fora de lloc, passava desapercbut.

També es una incògnita el perquè va triar per viure amb la família la ciutat de Rosario, la segona ciutat de la república, però una ciutat de l'interior, una ciutat sense litoral marí, tot i que sí amb port fluvial del riu Paranà, que la banya. Riu fronterer entre l'Argentina i el Paraguai, i aquest també amb el Brasil.

La deducció lògica és que, en estar

Fotografia dels característics Moais a l'illa de Rapa Nui,

Gravat de l'època, on es veu la bodega de popa d'un vaixell i la col·locació dels esclaus.

fora de les rutes marítimes, era millor per passar desapercebut.

El que no podem saber mai (?) és si,

durant els més de cinquanta anys que va viure després del fet piràtic i negrer que causà la desaparició de la cultura

Rapa Nui, va tenir-ne algun remordiment. Podem suposar que no, ja que aquell fet no era el primer que protagonitzava.

Als mars del Sud corre una llegenda sobre ell afirmant que era un dels més terribles que conegueren.

FONS CONSULTATS

- Pirata i negrer. Joan Maristany i Galceran "Tara" (el Masnou 1832-1914), genocida de l'Illa de Pasqua. De Joan Muray. Editorial Katelani 2000, S.L. Vilassar de Mar 2009.
- Històries de la Vila... del Masnou. Volum I. Oikos Tau. Vilassar de Mar 1999.
- Històries de la Vila... del Masnou. volum II. Editorial Davinci. Mataró 2005.
- PaginasBlancas.com.ar (de la República Argentina)

Retorn al passat: dels Midlands al Maresme

Judith Willis

L'1 d'agost de 1965: a Anglaterra, el disc més venut és "Help", dels Beatles; a Washington, Lyndon Baines Johnson ocupa la Casa Blanca i, a Barcelona, Manolo Santana contribueix a la victòria d'Espanya contra Sud-àfrica a la Copa Davis. A l'estació de França quatre noies angleses, *teenagers* de 17 anys, baixen exhaustes del tren després de 30 hores de viatge des de Londres i pugen en un autobús que les portarà al Maresme.

Totes quatre, que vivíem a la ciutat de Northampton als Midlands (la zona central d'Anglaterra), estudiàvem castellà a l'escola i, per perfeccionar-lo, la nostra professora ens va recomanar fer un curs d'estiu d'un mes al Masnou, a l'alberg internacional Nostra Senyora de Rosselló regentat per la Secció Femenina de la Falange. En aquest cas "internacional" volia dir que, a part d'angleses, hi havia noies austríaques, alemanyes i espanyoles, d'Alacant. Eren els *swinging sixties* (els "moguts anys seixanta") i nosaltres, que no sabíem res de la Falange, havíem pensat molt ingènuament que l'alberg ens oferiria allotjament, tres àpats al dia i una llibertat total. Aquest, però, no era el cas i vam veure molt ràpidament que el programa de cada dia se centraria en la cerimònia matinal d'hissar la bandera mentre cantàvem el "Cara al sol", a l'hora del dinar escoltar lectures de l'obra

de José Antonio Primo de Rivera, a la tarda ajudar en les feines domèstiques i assistir a classe, i al vespre anar a la capella a resar abans de sopar. Tot i així, ens hi vam adaptar molt aviat, a la nostra vida nova, que també incloïa algunes hores cada dia a la platja i excursions a llocs com ara Argentona —en un dels últims tramvies que hi pujaven des de Mataró—, Empúries i Montserrat. Un dia es va organitzar una festa a l'alberg i ens vam disfressar de bandits mexicans, com es pot veure a la foto. A més d'aquestes activitats oficials, també vam trobar la manera de fer algunes coses "extraoficials" com ara anar al poble a ballar o veure una pel·lícula al cinema local, beure vi negre baratíssim i fumar Celtas d'amagat.

Han passat cinquanta anys i hi ha hagut molts canvis. La Secció Femenina va ser dissolta l'any 1977 i l'alberg ara pertany a la Xanascot amb un altre nom, Alberg Josep Maria Batista i Roca. El nom del poble, que era simplement Masnou en aquella època, ha adquirit l'article i, evidentment, els noms de tots els carrers, etc. s'han catalanitzat. Nosaltres quatre ja no som *teenagers* ni vivim a la ciutat de Northampton, però hem mantingut el contacte durant tots aquests anys i se'ns va ocórrer de tornar a l'alberg en un viatge nostàlgic per recordar el mes que hi vam passar i celebrar més de cinquanta anys d'amistat. Passarem uns quants dies a Barcelona —hi serem per la Diada— i un parell de dies a l'alberg. No sabem exactament què ens oferirà el Masnou aquest cop, però sense cap dubte ens ho passarem molt bé!

COMERCIANTS DEL CARRER ST. MIQUEL

**CLÍNICA
DENTAL**
Col·legiats
Dr. A. Claville Ingles
Dr. G. Claville Forch
*Perquè les teves dents
són úniques*
Sant Miquel, 28
93 555 63 64

**CENTRE
VETERINARI
EL MASNOU**
Urgències 24h
93 555 73 52
Horari de dill. a div. de 10 a 20
Diss. de 10 a 14 i de 17 a 20
St. Miquel, 9 el Masnou 93 555 73 52
cvmasnou@gmail.com

**ASSESSORIA
IGLESIAS**
Fiscal. Laboral
Comptabilitat
Assegurances
Gestió immobiliària
i trànsit
Sant Miquel, 21, A-baixos
Tel 93 540 40 53

ZAMORA
Sabateries
Ptor Domènech Farré, 2-4 B
93 540 23 09 / 93 555 37 75
www.zamora.cat

matalasseria

Grau
Descans
Llar
Puericultura
Sant Miquel, 6.
93 555 15 38
matgraumasnou@gmail.com

4 colors
IMPRENTA
DIGITAL
Ptor. Domènech Farré, 3
El Masnou
610 01 93 65 · 93 555 67 74
4colors.cat

El Clip
papereria
Material d'escola i d'oficina
Fotocòpies b/n, color
Còpies de plànols
Manualitats Belles arts
St. Miquel, 15 · 93 540 06 87
elclip2010@gmail.com

**Automoció
SANT MIQUEL**
Des de 1992
Reparació
en general de l'au-
tomòbil. Mecànica
Xapa
Electricitat
Sant Miquel, 10 el Masnou
Tel 93 540 34 36 · Fax 93 540 60 47
info@asm.cat · www.asm.cat

La punta de la llengua (70)

Esteve Pujol i Pons

Tot repassant expressions catalanes, vull remarcar-ne algunes més. He observat que sembla que n'hi ha que hem oblidat, ja que se senten i es veuen escrites unes variants molt artificialitzades que fan pensar que les genuïnes es desconeixen.

Parlo de *de panxa enlaire* o *de sobines* i *de bocaterrosa* o *de bocadents*. Les primeres signifiquen estar estirat mirant cap a munt, cap al sostre, cap al cel... i les dues segones volen dir abocat cap a terra. Així podem dir que dormim *de panxa enlaire* o *de bocaterrosa*, que va caure *de boca terrosa* o *de bocadents*, o que va quedar *de panxa enlaire*.

És clar que també podem dir *de cara enlaire*, *boca per*

amunt, *d'esquena a terra*, *supi/supina*... i *boca avall*, *boca per avall*, *a bocons*, *de bocons*...

I deixeu-me recordar-ne una de ben popular *passar-les magres*, amb el sentit de viure una situació difícil (d'on ha sortit el forni **passar-les canutes?*).

I us en brindo algunes que podríem fer servir per no haver de sentir l'exòtic i malsonant **a tope*, que ressona com si fos l'única manera de dir-ho: *del tot*; *de tot en tot*; *entegrament*; *completament*; *totalment*; *per complet*; *en rodó*; *de mig a mig*; *de soca-arrel*; *en cos i ànima*; *de ple*; *de dalt a baix*; *de cap a cap*; *de cap a peus*; *a pèl i a repèl*; *amb tot l'equip*; *fins a les dents*; *en rodó*; *a fons*; *en tot i per tot*... segons el sentit en cada cas, és clar.

Referent a la Portada

Halloween o festa de la carbassa?

A Europa, Espanya i Catalunya, les carbasses ja es relacionaven amb el món dels morts i els esperits des de molts segles abans del Halloween americà. Pensar que hem importat la moda d'Estats Units és pura ignorància.

Estem en la setmana de Tots Sants –dia 1– i de la Commemoració dels Difunts –dia 2–, diades de record dels difunts en la nostra cultura. Tothom sap, més o menys, que recordar els morts de la nostra família, fer la castanyada i menjar panellets són elements que formen part de la nostra tradició en aquestes dates.

Darrerament s'ha anat introduint al nostre país, i arreu, la celebració del Halloween, que ens ve importat, tant si ho volem com si no, dels Estats Units. En el Halloween nord-americà es buiden carbasses i la mainada va de casa en casa a demanar caramels.

Però el que molts de nosaltres no sabem és que una tradició que sempre havíem atribuït al Halloween, la de buidar carbasses, és tan catalana com la de menjar panellets i no té res a veure amb aquesta moda d'importar tot de tradicions foranes com l'esmentat Halloween, el Pare Noël per Nadal o el dia dels enamorats.

A Malgrat de Mar a principi de la dècada de 1950, els pagesos buidaven carbasses, hi posaven espelmes a dins i les posaven en llocs foscos i amagats amb la intenció d'espantar les criatures. A Blanes, segons la meua mare, aquesta tradició en aquells anys encara es conservava, i em consta que a Caldes de Montbui també.

Això ho corrobora també Narcís Balmanya i Masferrer, el qual ens explica que la seva mare recorda que, "en plena postguerra, els pagesos dels Massans, Sa Massaneda [Bla-nes], per Tots Sants, baixaven les carbasses dels tros. La canaia de la barriada les buidava, hi posaven espelmes i les encenien en record als morts".

Tanmateix, Josep Cortils i Vieta, a la seva "Ethnologia de Blanes" de 1886, llibre de capçalera dels costums i tradicions de Blanes més ancestrals, de les carbasses de Tots Sants no en diu res,

encara que, de ben segur, en els anys en què la va escriure devia ser ben viva. A Anglès (la Selva), segons Mercè Horta i Sagué, a principi dels anys 1960, la tradició encara existia: "Jo vaig néixer i viure fins als 22 anys a Anglès. Recordo que, de petita, cap als 60, demanàvem alguna carbassa als avis. Les buidàvem de llavors i hi foradàvem una forma de cara, els ulls, el nas, la boca. Les deixàvem al costat de la carretera, llavors era de terra amb sots. Pocs cotxes hi circulaven. Quan es feia fosc hi posàvem una espelma encesa i ens ho passàvem d'allò més bé pensant que algú s'espantaria. Pel que jo recordo, ho fèiem per divertir-nos." Francesc Pellejà i Ciurana ens ha comentat que als anys 60 aquesta tradició encara se celebrava a la Torre de Fontaubella (el Priorat).

A la Fatarella (la Terra Alta), segons Joan Pellisa, també se'n feien, i s'anomenaven farolets de carbassa.

Els anys posteriors a la dècada de 1960 es va anar perdent fins que va desaparèixer, i em consta que no està gaire documentada a Catalunya, fins que darrerament s'han començat a posar per escrit els records de gent gran que l'havien viscuda i celebrada fa unes quantes dècades.

Darrerament, a Ripoll, s'ha recuperat aquesta tradició amb la festa de la carbassada de Tots Sants.

També està documentat a molts d'indrets dels Països Catalans que en aquestes dates els grans explicaven a les criatures històries de por, contes terrorífics sobre els esperits dels morts, les bruixes i els follets malífics amagats en els racons més foscos de les nostres forests.

La nostra tradició de Tots Sants, la genuïna, la catalana, és prou arrelada i prou rica com per fer front amb èxit al Halloween globalitzador i depersonalitzador de la nostra identitat cultural i nacional.

Nota: Tota aquesta informació, en algun cas parcial, s'ha extret d'Internet, però també se n'hi ha afegit d'inèdita. Ni en el cas d'Internet en tenim el nom de l'autor ni en el recull, el del redactor.

GENE KELLY

Josep Condeminas

-En el Butlletí número 297 d'abril del 2012 publicava un article sobre Fred Astaire, però crec que seria injust si no parlés també del genial Gene Kelly. Tots dos han estat vertaderes icones de l'època daurada del musical americà.

Eugene Curran Kelly va néixer a Pittsburg, Pensilvania, Estats Units d'Amèrica, el vint-i-tres de febrer del 1912. La família estava composta pels pares i cinc fills, i va ser Harriet, la mare, qui va influir notablement perquè es dediquessin al ball. D'aquesta manera van formar els "The Five Kellys"; posteriorment, Gene y el seu germà Fred van constituir un nou conjunt anomenat "Kelly Brothers". Finalitzada aquesta etapa, Kelly es va llicenciar d'econòmiques i va treballar en diversos oficis per ajudar la família i, més tard, portats per aquesta afició al ball, van muntar una Acadèmia de ball a Pittsburg i una altra a Johnstown. Decidit a buscar-se la vida com a coreògraf i ballari, es va traslladar a Nova York i al 1940 obté el seu primer èxit amb el musical de Broadway "Pal Joey". En aquesta etapa coneix el seu amic i col·laborador de diverses pel·lícules, Stanley Donen.

Aquest èxit li va obrir les portes de Hollywood i, després de rebutjar una oferta de la Metro-Goldwyn-Mayer, va acceptar un contracte amb el productor David O. Selznick, encara que Selznick no estava interessat en els musicals i volia Gene com a actor dramàtic. Finalment el va cedir a la Columbia per a un musical amb la Rita Hayworth, "Les models". En aquesta pel·lícula Kelly i Donen van elaborar un número musical originalíssim, on Kelly ballava amb un desdoblament de la seva persona, un "alter ego". Sens dubte el millor del film, i que va iniciar la seva carrera d'èxits a la Metro. Després vindrien "Llevant àncores" amb Frank Sinatra com a company, "Ziegfield follies" on ballaria per primera i única vegada amb Fred Astaire, "El Pirata" amb Judy Garland, fins arribar als tres autèntics pilars de la seva carrera, "Un

dia a Nova York", "Un americà a París" i "Cantant sota la pluja", amb aquella mítica seqüència de ballant i cantant sota la pluja que l'identificaria per sempre més. Hi ha una petita controvèrsia sobre quina de les tres és la millor; difícil elecció! La primera va revolucionar el concepte dels musicals de l'època en filmar a exteriors del mateix Nova York, mai no s'havia fet. "Un americà a París", per a mi la millor, va guanyar sis Òscars i, finalment, "Cantant sota la pluja", per a molts, crítics inclosos, el millor musical de tots els temps, encara que aquesta afirmació tan rotunda em sembla molt relativa.

La pel·lícula "Sempre fa bon temps" va significar el cant del cigne d'aquell model de musicals i també la seva últi-

ma col·laboració amb Stanley Donen. Els anys 60 van significar el declivi de la seva carrera, tot i que va continuar intervenint en pel·lícules com a actor, director i productor, així com en treballs a la televisió, però mai més no arribaria ja al nivell dels musicals dels anys 40 i 50. A l'any 1967 va intervenir en un musical francès, "Les senyorettes de Rochefort". Un fracàs, amb un Kelly de cinquanta-i-cinc anys fent de jove, patètic! Ell mateix va reconèixer que havia estat una equivocació acceptar aquest paper. En els últims anys de carrera es va consolidar com un bon director de cinema, amb treballs com "Hello Dolly" amb Barbra Streisand. Va morir a Beverly Hills, Califòrnia, als 83 anys d'edat.

Font consultada: Internet

GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT

Carles Maristany

SOMNO SOLVI Un cas desuet

En Ramon i en Roman eren germans bessons. De casats visqueren sempre en dues vivendes dins el mateix edifici amb portes al setè replà. Es van casar amb dues germanes, també bessones, l'Amàlia i l'Amèlia, uns matrimonis ben consolidats i estables.

Així que, veïns i família per partida doble, no és d'estranyar que tinguessin entre ells una bona convivència. Malaura-dament tot té un final i aquest fou de forma sobtada i cruel.

Després d'una breu malaltia cardíaca, en principi de caire no preocupant, la cosa es complicà de manera inesperada i hagueren d'ingressar en Ramon a l'hospital i tractaren d'alleujar-lo amb la respiració assistida.

El virus, un desconegut de la medicina, imprevist, va fer acta de presència i s'endugué sobtadament el pobre Ramon. A en Roman, la pèrdua del germà l'afectà moltíssim, tant que no podia suportar-ho i va caure en una profunda depressió.

El seu dol es feia present en la mirada més que trista, desconsolada i plorosa. S'esllanguia com una flor posada en un gerro sense aigua; migrava tant que la cara era l'espill que reflectia plenament el seu estat depressiu.

No pogué aguantar-ho i pocs dies després, tot i els remeis presos per alleujar-lo, la seva, en aparença, normal dormida no tingué cap despertar. En Roman ens havia deixat.

L'Amèlia i l'Amàlia ja no eren dues esposes. Havien esdevingut dues vídues que restaven plenes de tristor i envoltades d'una gran solitud.

L'una tractava de consolar l'altra amb mutual conhort, temps al temps...

Com diu aquell vers de Gustavo Adolfo Bécquer *¡Dios mío, qué solos se quedan los muertos!*

Així van quedar sols en llurs sepultures, quan la comitiva de l'enterrament prengué comiat.

—Mira, Roman —va dir-li en Ramon—, ara ja han marxat tots i ningú no pot escoltar-nos. Tinguis sempre present que aquí hi regna el silenci més absolut. Pot dir-se silenci sepulcral! Tot i que cadascun viurà la pròpia "nova vida" de forma personalíssima, cada un restarà en silenci; tot i això, si un dia tens una necessitat peremptòria, truca'm i procuraré ajudar-te tant com pugui. D'acord, Ramon?

Encara no havia transcorregut ni una setmana que en Ramon va fer a contracor un truc: —Germà, ja sé que vam quedar que no mantindríem converses ni contacte si no fos per causa del tot justificada; dispensa l'atreviment, però tinc un problema que pot esdevenir molt greu. I em veig obligat a demanar-te: no tindries pas algun remei per als cucs?

Teatre capital

(La cartellera barcelonina)

Rosa M. Isart (rmisart@hotmail.com)

Llibertat

El mes ens comença, el dia 2, amb la continuació del **Torneig de dramaturgia catalana** —a hores d'ara ja famosíssim i consolidat— del Festival Temporada Alta de Girona (www.temporada-alta.net). Alberto Ramos i Clàudia Cedó s'enfronten creativament a les 8 de la tarda. Semifinals, el 9 i el 16, i finalíssima el 30 de novembre (sempre a la Sala La Planeta).

Tot continuant al 'Temporada', noves funcions. **Cristina Clemente** torna (dia 6 i dia 13) a la casa noucentista Can Pagans, amb *Ventura*, obra dirigida per Víctor Muñoz i interpretada per David Planas i Meritxell Yanes. La pregunta (a la sinopsi) és bona: Quantes vegades ens demanem què hauria passat si les coses fossin diferents?

El divendres 6 de novembre (amb el 7, nova funció programada) neix *Conillet*, al Teatre de Salt. Una adaptació de **Marc Martínez** del text *El conejito del tambor de Duracell* de Marta Galán Sala, feta a mida per a l'actriu **Clara Segura**. Seguim amb les idees de sobreviure i d'afrontar-se al futur.

L'indefinible, mestre escènic i musical **Carles Santos** —és tan bo, Déu meu!— presenta *Patetisme il·lustrat*, el divendres 13. Amb la desconstrucció de l'instrument com a punt de partida. Entre els participants, l'actriu **Mònica López**. L'obra salta al TNC, ja a Barcelona, a partir del 19 de novembre (Sala Tallers, del Teatre Nacional), fins al 6 de desembre. Im-pres-cin-di-ble. I el 9 de novembre l'hauréu pogut escoltar a la Biblioteca Carles Rahola (Emili Grahit, 4-6, Girona), amb entrada lliure.

Zona franca, de **David**

Desola, ens permetrà

gaudir del treball inter-

pretatiu de **Lluís**

Marco i del jove **Pau**

Vinyals. La cita, amb

direcció d'Israel Solà,

a la **Sala Muntaner**,

del 4 de novembre fins

al 13 de desembre.

(Vam delectar-nos

amb *You say Tomato*,

de **Joan Yago**, a la

Muntaner i esperem

que continuï la ratxa.)

El 20 de novembre

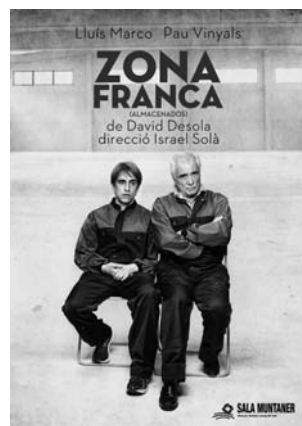
comencen les funcions del musical *73 raons per deixar-te*,

del dramaturg català **Guillem Clua** (amb música del terrascenc Jordi Cornudella) al **Teatre Goya**.

Hem de deixar moltes coses enrere. Tinguem-ho present.

Hi ha dolor. Hi haurà dolor. Però és un exercici de **llibertat**.

Així sigui. Així arribi.

Dites i personatges populars (23)

Albert Vidal

PER QUÈ DIEM...que algú és honest
o que alguna cosa és bona **A CARTA CABAL?**

Aquesta forma adverbial s'utilitza per significar la bona qualitat i l'excel·lent condició que mostra una persona o que posseeix una cosa, la qual arriba a la seva màxima condició.

La dita fa referència al joc de cartes o, més pròpiament, als naips utilitzats en el joc. Les cartes anomenades *cabal* eren el tipus de naip que oferien més bona qualitat i que tenien una plena garantia d'intransparència. Això volia dir que jugar una partida amb naips *cabals*, és a dir, amb *cartes cabals*, donava la seguretat que el joc es desenvoluparia amb tota honradesa i sense la possibilitat de fer trampes. Això era degut al fet que la cartolina

amb què estaven fabricades les *cartes cabals* era formada per tres fulls, dos de blancs, un d'ells imprès per una banda amb el pal i el número i l'altre imprès amb la figura del dors de la baralla, i un full negre entre els dos anteriors. Amb aquest mètode es garantia la màxima intransparència del naip, de manera que cap jugador no pogués veure, a través del dors, quines cartes tenia l'altre.

Amb el temps, però, tots els naips van ser fabricats així i l'expressió es va estendre per referir-se als procediments del joc i a la seva noblesa, tant pel que fa al bon desenvolupament de la partida com a la sinceritat i rectitud

dels jugadors.

Dels jocs de cartes va passar a utilitzar-se de manera més general i a aplicar-se a altres qüestions com ara a l'honradesa d'una persona determinada, a la pulcritud d'un negoci o a la qualitat i perfecció d'un objecte. Així, quan algú es considera *honrat a carta cabal* vol dir que per a ell es poden posar *les mans al foc*, una altra dita que comentarem en una propera ocasió.

Som

Com ho podem fer perquè siguem tots una mica més feliços i gestionar millor els nostres conflictes...

Oriol Lugo

Psicòleg Clínic & Coach Executiu i Personal www.oriolugoreal.com

Segueix creixent

En tornar de vacances tot són nervis, problemes, dificultats i nous reptes. En el refugi "d'estic de vacances", sembla que ens cobrim de qualsevol possible incident que pugui alterar-nos. "Els problemes definitivament no existeixen". "Quan arribi el setembre ja m'hi posaré", diuen aquells que han deixat assumptes pendents. "Quan torni a la feina ja ho solucionaré" diuen els altres que tenen informes guardats en el calaix. Doncs bé, el setembre i l'octubre ja són aquí i ens sentim decebuts per la rapidesa amb què han passat les vacances. Moltes vegades sentim una sobtada desaparició d'aquest oasi que ens feia de parèntesi (la famosa síndrome postvacacional).

Una actitud que resulta motivadora a l'hora de resoldre els assumptes preocupants i superar aquesta síndrome és la de preguntar-te "com ets de

gran?"

No, no em refereixo a les mides de cadascú. Em refereixo a la capacitat personal per resoldre problemes, demandes i incidents. Deixa'm posar-te un exemple. Si ho poguéssim comptabilitzar, posar una xifra a aquesta capacitat i a aquesta autoconfiança, podríem atorgar-nos un valor comprès entre el 0 i el 10, i fer el mateix amb els problemes en funció de les seves magnituds. Si som un 6 i ens trobem amb un problema que és un 8, és molt probable que el problema se'ns mengi a nosaltres. Però ara imagina't que el problema és un 4, llavors ens el menjariem nosaltres a ell.

La qüestió es troba en la importància de créixer, sobretot en l'àmbit emocional i personal.

Fes, si no, una ullada als problemes que t'afectaven en el passat i que avui

dia ja no t'afecten gens ni mica. Què ha canviat? Els problemes en general no desapareixen ni es transformen. Som nosaltres els qui canviem, els qui creixem. La millor manera de créixer es dedicar temps a un mateix a superar nous reptes, començar nous hàbits: fer esport, practicar noves aficions, llegir nous autors i autores, escoltar nous estils de música i fins i tot conèixer gent nova.

L'acte conegut com a "sortir de la teva zona de confort". Només sortint de la nostra rutina és quan podem canviar, ser millors versions de nosaltres mateixos. Créixer pot fer por, pot causar tensions, però la recompensa després és la satisfacció i l'autorealització.

No et preguntis si podràs fer front als reptes d'aquest curs, pregunta't "com puc ser més gran aquest curs?"

Anecdolari masnoví

Joan Maresma Pujadas

QUINA TROBALLA!

En Vicenç Aga era un xicot bon noi, carregat de bona fe i incapaç de fer mal a ningú.

Tenia una bacallaneria a Barcelona, al carrer de Sant Pere Més Alt i cada dia anava del Masnou a Barcelona a la feina.

Un dia, anant pels volts del seu establiment, va veure a terra un bitllet de 500 pessetes, que en aquell temps eren molts diners. Va posar-hi el peu a sobre perquè el vent el feia córrer i es parà a veure si algú venia esverat buscant el que havia perdut. Trigà una mica a recollir-lo de terra i, abans d'anar-se'n del lloc de la troballa, mirà amunt i avall per si vela l'amo dels diners.

Res de res, ningú no reclamava el bitllet que havia trobat i finalment va pensar que, com que els diners no tenen amo, benvinguts siguin.

Com que havia d'anar a la Rambla per fer unes gestions, va entrar a la Boqueria i amb els diners que havia trobat va pensar que compraria peix per fer contenta la seva dona.

A la primera parada que va veure, va demanar un lluç que fos gros i maco per donar una sorpresa a casa seva. La peixatera, amablement, li tallà el peix, li netejà les tripes, l'hi embolicà

i l'hi va posar dintre una bossa.

La sorpresa fou en anar-lo a pagar. Aquell bitllet de la troballa era un anunci. Per una cara sí que era la reproducció exacta d'un bitllet, però per l'altra era un anunci de no sé què. Encara bo que, en anar a pagar, se'n va adonar, si no, quin ridícul, pobre Vicenç! Sort que duia diners i va pagar sense que la peixatera veiés res.

Va arribar a casa i va donar el peix a la dona, que, estranyada per la compra del seu home, va dir-li:

-Quin sant t'ha trencat el coll que em portis això per dinar?

Llavors, ell li explicà el que li havia passat i es feren un tip de riure.

¡QUÉ BORDADOS!

La Tulita vivia al carrer de Sant Pere des de joveneta i continuà vivint-hi fins que es va casar amb en Pepet de can Mainada, tingué fills i s'hi va morir.

Tenia de veïns un matrimoni que eren castellans i que, tot i que feia anys i panys que eren a la nostra terra, no sabien dir ni "Bon dia" en la llengua d'aquí.

La Tulita, com molts catalans fem i no

hauríem de fer, a la sra. Emilia i al sr. Antonio els parlava en castellà; això sí, amb un accent de casa nostra que feia feredat!

Un dia, parlant d'un gos que la Tulita tenia, els va dir:

-Tengo un perro que es muy *maco*, pero a veces me molesta un poco, porque hace unos *bordados* muy fuertes que no para.

DAN POR DETRÁS A SAN RAFAEL

Anys enrere, els serenos a la nit voltaven pels carrers i vigilaven si hi havia alguna desavinença o algun desperfecte pel veïnat. De bon matí, quan acabaven la jornada, en feien un comunicat, un *parte*, per donar compte de les deficiències observades.

En un d'aquells *partes* un sereno va escriure:

-En una casa de la Pocafarina hay unos canalones "trencados" y el agua da a San Rafael por detrás.

PETITS ENGANTS A BENEFICI DE DISMA

Fins al dia 20 de novembre podeu passar pel local social de Gent del Masnou, de 18 a 20.30, a fer donació de qualsevol objecte o andròmina que sigui aprofitable. Recordem que és indispensable que no siguin de gran volum i que, sobretot, estiguin en bon estat d'ús i conservació: tasses, copes, ampolles, joguines, discos, gerros, etc. etc. i que es posaran a la venda, a preu supereconòmic, el **DIUMENGE 22 DE NOVEMBRE DE 2015, DE 10 A 14 HORES. LLOC: C/PRAT DE LA RIBA, DAVANT DEL NÚM. 14.** La recaptació serà lliurada íntegrament a DISMA. Us agraïm per endavant la col·laboració i generositat.

Parlem de llibres

Pere Martí i Bertran

Més que una reflexió

Pau Vidal (Barcelona, 1967) és novel·lista, traductor i sobretot, lingüista. La passió i el domini de la llengua els demostra amb la seva producció diària de mots encreuats i amb llibres com *En perill d'extinció. 100 paraules per salvar* (Empúries, 2009) o *Catanyol.es. El catanyol es cura* (Barcanova, 2012). Aquest 2015 ens ha ofert un llibre polèmic i valent, que ha tingut un gran ressò en tots els mitjans de comunicació del país: *El bilingüisme mata* (1). Es tracta d'una reflexió, molt documentada sobre l'estat del català en aquest inici de segle XXI. Les dues-centes primeres pàgines, com ell mateix apunta (p. 219), són una descripció de l'estat de la llengua. Un estat que, com s'havia preocupat de denunciar Joan Solà (un dels autors més citats al llarg de l'obra, juntament amb Lluís V. Aracil), és gairebé d'UCI, per molt que les enquestes i alguns organismes ens vulguin fer creure tot el contrari. Vidal en dona exemples i més exemples provinents de tot el territori i de parlants i registres d'allò més diversos. I jo diria que ens demostra, que el català està malalt, que està en perill de dissolució: "de fet, tal com ha dit Carme

Junyent, el català pot desaparèixer absorbit per l'espanyol sense que els parlants tinguin consciència que estan canviant de llengua" (p. 186).

I malgrat el que ens puguin fer pensar textos com aquest, no és un llibre pessimista (jo més aviat diria que és molt realista) i encara molt menys acadèmic, trist o ensopit. No, es tracta d'un assaigle d'ironia, amb moments d'humor i tot, que aconsegueix de fer-nos pensar, de fer-nos adonar que potser sí que cal que ens hi impliquem més si volem salvar una llengua que més que amenaçada per la quantitat, ho és per la qualitat. Aquest és el gran tema de l'obra, gosa-

ria dir: el català no està en perill, com ha passat i passa en altres llengües, per la manca de parlants. Ho està per la qualitat de la llengua que utilitzen aquests parlants que majoritàriament, i sovint inconscientment, la van substituint per una de veïna i tan poderosa com és el castellà. I no es tracta només de substitucions lèxiques: tant de bo només fos això. El problema va molt més enllà, molt més a fons, ja que afecta tota l'estructura de la llengua: la fonètica, la morfologia, la sintaxi. Tot allò, vaja, que fa que sigui català i no pas una altra llengua romànica. Això que sintetitzo com puc, està exemplificat al màxim, amb casos que ens farien riure si no fossin una mostra del que està passant (els exemples de traducció mecànica publicats a *La Vanguardia*, en poden ser bones mostres: p. 211). Per això és tan interessant i didàctic el llibre. I per això us el recomano ferventment.

I què proposa, ell?, us deueu preguntar si heu arribat fins aquí. Les vint pàgines finals són una sèrie de propostes, igualment documentades i reivindicatives, sobre les possibles solucions. I en bona part se centren en el debat sobre l'estatus del català en el nou Estat, imprescindible, com tant ell com altres especialistes apunten, per salvar la llengua.

(1). Pau Vidal: *El bilingüisme mata. Del canvi climàtic al canvi idiomàtic*. Editorial Pòrtic (Col·lecció "Visions", 76), Barcelona, 2015. 245 pàgines.

Et convidem a fer-te soci de Gent del Masnou

Dr. Agell, 9 · 93 126 82 20 el Masnou
gentdelmasnou@gmail.com
www.gentdelmasnou.cat

Arran de sòl

Pledebut

Aquest mes fugiré un xic d'estudi, ja que vull parlar-vos d'un tema que no m'escau a mi, sinó a un sociòleg. Vull parlar de la gelosia o enveja.

I a veure per què no ho puc fer?, si és un defecte que també patim els de quatre potes, no sols els bipedes.

I ja que ho faig, esmentaré el cas d'un quisso el grau de gelosia del qual era tan elevat que, a casa dels amos on vivia, van tenir un menut, humà em refereixo, i ell no va poder resistir haver de compartir l'estimació amb un altre ésser que no fos ell; i us preguntareu què va fer per solucionar-ho, doncs simplement va marxar d'aquella casa. I pensareu: on va anar? Doncs es va redossar en una fàbrica on coneixia diversos empleats.

Aquí no acabaren les seves trifulgues, ja que un dels treballadors va endur-se'l a casa seva. Ell hi vivia d'allò més bé, però heus aquí que una germana de l'amo va tenir un vailet, i apa, tornem a emigrar.

Aquest cop, entre *pitus* i flautes, els anys havien passat i ell es feia vell. Però va tenir sort i el recollí una àvia que el cuidava com un nét; però ai las!, li van néixer néts de debò, i ell, encara que remugant, va haver d'empassar-se la gelosia; a aquelles alçades ja no s'aguantava els pets.

Vosaltres, uns més que altres, també en teniu. Sembla que segons el sexe uns en tenen més que els altres. Igual passa depenent del lloc de naixença o de les capacitats d'uns o altres. Vull fer una puntualització. Mentre que la gelosia normalment sorgeix perquè hom es pensa que ha perdut punts en l'estimació d'un altre, l'enveja, tot i ser quasi el mateix, no ho és exactament, ja que normalment es té de baixa a dalt.

Algun exemple: mai un ric no té enveja d'un pobre; mai una guapa no té enveja d'una lleiça; mai l'intel·ligent no té enveja del ruc; mai el poderós no té enveja del pobre desgraciat, etc. Tornem, doncs, on volia anar a parar. Per què certa gent, especialment els de l'altiplà, ens llancen tota mena de "floretes", ja m'enteneu, als d'aquest racó de la Mediterrània que és la nostra terra?, doncs ja ho podeu imaginar.

Si fóssim taüls no ens farien ni cas. Si no produïssim ni espart, ja ens haurien deixat córrer. Si no els mantinguéssim, i els costéssim un ronyó, ja ens haurien fet fora. Etc. Sempre ens han dit i fet de tot, però ara, com que no poden fer allò que tant els agrada, que és bombardejar la nostra capital cada quaranta anys, es dediquen a llançar tones i més tones de por.

I usen de la diplomàcia per fer dir a alguns poderosos com aniríem sense ells. Pobrets, sí que ho tindríem magre!

Tot això em recorda aquells temps en què la religió era totpoderosa i ens volia espaordir amb totes les plagues d'Egipte, sobretot als joves, d'ambdós sexes, i ens prometien tots els mals, si practicàvem alguna de les formes del plaer. Deien que se'n assecaria la medul·la. Que quedaríem cecs. Que ens cauria la "tita" (els qui en tenien, és clar). Etc.

Per sort aquells temps han passat; quant al present, si aconseguim deslliurar-nos d'ells, ja podran anar a buscar ous a vendre.

Apa, bup, bup i visca la terra.

La cuina de l'Antònia

el Cullerot

Motlle de bolets amb formatge fos

Ingredient per a 10 persones

1 kg de pa de motlle integral (tallat al través, dividit en 5 o 6 làmines), 1/2 kg de xampinyons (tallats a làmines), 1/2 kg de girgoles (bolets de card petits), 1/4 kg de rossinyols o bolets de bosc variats, 3 cebes tipus Figueres (tallades a làmines fines), 12 làmines de formatge Danès. Unes tires de pebrot del piquillo.

PREPARACIÓ

En una paella amb un lleuger bany d'oli saltegeu la ceba, amb una mica de sal i tapeu, coeu-ho a foc lent fins que comenci a caramel·litzar-se. En aquest punt hi afegireu els bolets i una mica més d'oli, tapeu. Passats 8 minuts els bolets treuran el seu suc; destapeu i coeu-ho fins que tornin a beure-se'l i tan sols quedi l'oli del saltejat.

Prepareu les bandes de pa de motlle trien l'escorça. Col·loqueu tres bandes en una safata de forn lleugerament il·lustrada. Cobriu les bandes amb làmines de formatge i una petita quantitat de bolets. Tapeu-ho amb una altra banda i repetiu l'operació fins a arribar a 4 capes. Finalment cobriu l'última banda amb formatge i decoreu-ho amb unes tires de pebrot del piquillo en forma de quadrícula. Preparat el motlle farcit de bolets, ho introduireu en el forn calent a 200° C fins que el formatge quedi fos. Uns 8 minuts seran suficients. Serviu la banda recentment tret del forn i tal·leu les porcions davant dels comensals. Calent i cremós, aquest pastís de pa amb formatge fos és ideal per gaudir-ne a la tardor o hivern. Com a entrant, en aperitius...

el cullerot

El Masnou, Sant Felip, 45 · 93 540 97 41
Badalona, Canonge Baranera, 75 · 93 384 43 51
Igualada, Rambla Nova, 29 · 93 804 22 25

www.elcullerot.cat

elcullerot@hotmail.com

De tot per a la cuina

Exposicions

Fins al 12/11 Matias Amici. Pintures
Del 14/11 al 10/12 Sion Botey. Pintures

Curset trimestral de ioga

Tardes dimarts de 19,30 a 21 del vespre
meditació, respiració i relaxació.

Preu trimestre 70€ socis, 80€ no socis

Inscripcions a GDM Tardes de feiners de 6 a 2/4 de 9

Més informació 607 74 74 99 · ivet@latercerapell.com

LA CORAL XABEC DEMANA CANTAIRE

Tothom qui hi estigui interessat hi serà ben rebut. Ens calen veus tant de dones (sopranos i contralts) com d'homes (tenors i baixos). Animeu-vos-hi i veniu a provar la veu qualsevol dimarts abans de començar l'assaig, o sigui, una mica abans de dos quarts de deu del vespre.

Qui canta, els seus mals espanta!

LINDY HOP

Apunta't al curs

Ens trobem cada dimecres de 8 a 10 del vespre a **Gent del Masnou**
Dr. Agell, 9. Informació: **627 728 747**

L'enigma V.D.R.

Resposta a l'enigma de juliol-agost:

Carles és metge, Oscar és professor, Jordi és enginyer i Víctor és advocat.

Resposta al mes d'octubre:

L'arna recorre 16 cm perquè la portada del primer volum es troba a la dreta del lloc, i la contraportada del volum X està a l'esquerra del lloc; són 8 llibres. (no travessa l'I ni el X).

Enigma de novembre:

En un poble de 100 habitants, 85 persones són propietàries d'una casa, 75 tenen telèfon, 70 tenen cotxe i 80 tenen animal de companyia.

Quin és el nombre mínim de persones que tenen totes quatre coses?

AMICS I ANTICS ESCOLTES DEL MASNOU

PARLEM DE BOLETS

Dissabte 14 de novembre de 2015 a les 7 de la tarda:

Conferència i mostra gastronòmica al local social de *Gent del Masnou*

Conferència

Bolets, metzines i medecines

Hi parlarà

Dr. Piqueras (membre de la Societat Catalana de Micologia)

Moderador: Sr. X. Noguera

XVIII TROBADA ANEM A BUSCAR BOLETS

Diumenge 15 de novembre a les 8 del matí a la Plaça Marcel·lina Monteys (pl. dels Cavallers)

Cal portar el dinar (l'esmorzar és a càrrec de l'organització). Els qui ho vulguin poden anar directament al Pla de l'Arròs, a les 9 del matí, per esmorzar uns bons entrepans.

Activitat oberta i gratuïta per a tothom

Ho organitza: *Amics i Antics Escoltes del Masnou*
Amb la col·laboració de: *Gent del Masnou* i *LaCaixa*

Correus electrònics: akelamasnou@gmail.com - akelamasnou@hotmail.com

EL MASNOU

13 i 14 de novembre

CORRELLENGUA

2015 LLENGUA
CULTURA
Ovidi Montllor,
20 anys de vacances LLIBERTAT

BIBLIOTECA JOAN COROMINES (C. Josep Pujades Truch, 1)

Divendres 13 de novembre | 19:00

Pau Vidal, lingüista, presenta el seu llibre "**El bilingüisme mata**".

Dissabte 14 de novembre | 12:00

Conferència-vermut. "El futur de la cultura catalana", **Vicent Sanchis**.

PISTA PAU CASALS (Pl. Ramón y Cajal). En cas de pluja: Els Vienesos (C. Segarra, 12)

Dissabte 14 de novembre | de 17:00 a 19:00

Jocs infantils (Agrupament Escolta Foc Nou) Taller de teatre (La Teatral)
Xocolatada (Ateneu Popular l'Oreneta) Ball de capgrossos (Geganters del Masnou)
Ball de bastons (Colla Bastonera del Masnou Ple de Cops)

Dissabte 14 de novembre | de 19:00 a 21:00

Joc de bitlles catalanes (Associació de Veïns del Carrer Sant Rafael)
Lectura de poemes d'Ovidi Montllor (La Teatral)
Lectura del Manifest del Correllellengua a càrrec de l'Alcalde del Masnou
Actuació dels Trabucaires d'Ocata

ESPAI ESCÈNIC CA N'HUMET (C. Fontanils, 77)

Dissabte 14 de novembre | 22:00

Concert de Cesk Freixas

Entrada + consumició: 5 euros.

Venda d'entrades i bar en el propi teatre a partir de les 21:00.

